

els seus fins socials, sinó per afrontar amb tota altesa de mires, però sense lesió dels interessos de la classe, tots els problemes que la evolució mèdica i'l progrés del sentiment de solidaritat humana puguin plantejar.

ELS METGES, EXPLOTADORS DEL SEU PROPI TREBALL

Es digna d'ésser coneguda la polèmica entaulada al "*Boletín del Sindicato de Médicos de la República Argentina*" entre confreres d'aquella República, respecte a mutualitats i societats de socorsos mèdics.

El cas és el següent: els metges de Chivilcoy formen el seu Sindicat, i com a primera iniciativa plantegen la qüestió de les mutualitats. Després de perllongada discussió adopten el procediment de fundar una societat de socorsos mèdics, formant el Consell administratiu tots els metges de Chivilcoy, conformes amb la iniciativa, arriben a aquesta conclusió convenint en què les mutualitats existents no són sinó empreses disfresades.

El Dr. Bunge, de la capital, publicà al "*Boletín*" un article censurant que'ls seus confreres de la Província vulguin dissimular amb el nom de mutualitat, una societat privada de socorsos mèdics, fundada seguint el patró comú, i els acusa de volguer enganyar al públic.

Els metges de Chivilcoy contesten a en Bunge negant l'afirmació, i dient que'l títol és prou clar per a evitar que se'ls pugui tirar en cara l'equivoc, i se'ls pugui acusar de comerciar amb les misèries del pròxim.

"Si el Dr. Bunge—diuen en la contestació—fos assidu llegidor de nostre Butlletí, de fins nobles, honestos i defensor de les bones causes, no hauria caigut en els disbarats que refutem. Els metges sindicats de Chivilcoy no comercien amb el dolor ni estan mancats de sentiments humanitaris, com deia temps enrera el senyor Fucardí en la "*Revista de la Mutualitat*" ni "*La Cosmopolita*" (nom de la societat fundada pels metges) té accionistes com "*La Sanitària Argentina*" (perquè ni l'ambient ni els nostres propòsits es presen a una societat així plantejada). Els nostres consultoris i de vegades quelcom més, estan oberts cada dia a aquesta clientela, de la qual sabem que cap remuneració podem obtenir ni és lògic tampoc esperar-la, perquè quan es tracta d'ésser generosos de nostre treball, no necessitem cap indicació de ningú per mostrarnos magnànims dels nostres coneixements."

Més avall afegeix: "Es natural que essent la medicina una professió, els metges se sindicuin i siguin explotadors del propi treball i procurin obtenir el producte íntegre de la seva tasca, deixant d'ésser matèria d'explotació capitalista (compa-

nyies d'assegurances) o mutualista (societats de beneficència i socorsos mutus). Lo que desitgen els metges de Chivilcoy, i lo que en part han obtingut, és prescindir dels *intermediaris benèfics*. Quan se tracta d'assistir a un desvalgut nostra condició humana coneix el seu deure, que sempre és complert, ningú pot assenyalar un cas en què hàgim negat nostra assistència; al contrari, casos greus han sigut tractats sense percebre ni esperar res de les societats, i això ho podem testificar als nostres adversaris."

Una senzilla escaramussa de l'aferrissada batalla que els metges han de sostenir per a arribar a la completa lliberació de la classe i fer valer el seus drets.

Els enemics són terribles. Els seus noms són la rutina i l'interès creat que's tapa amb el mantell de l'humanitarisme i la filantropia. Com és natural es pregonen a crits les pseudo-virtuts de moltes obres humanitàries i profitoses per a alguns, menys dels que sembla, a esquena dels metges.

Doncs bé, és hora de què ens plantegem seriosament la qüestió. Fora intermediaris al contractar els nostres serveis! Aquí, com arreu, el Sindicat ha de tenir com un dels principals objectes acabar amb les incomputables associacions i empreses en què els serveis mèdics són la base de sanejats negocis. Amb tal que la voluntat hi sigui, el problema pot resoldre's.

LA RESPONSABILITAT CIVIL DEL CIRURGIÀ

En el "*Paris Medical*" llegim que un soldat ferit a la guerra ha demandat judicialment al cirurgià que'l va operar, allegant que de resultes d'haver deixat una compresa a la ferida havia quedat una dolença sub-següent i a l'ensems deformació. Els pèrits (Broca, M. Lebbé, Rieffel) van demostrar la manca de fonament de l'acusació i negaren la responsabilitat del cirurgià.

Amb tot, el Tribunal del Sena condemnà al cirurgià a pagar els danys-interessos al seu assistit.

L'ESTAT. PARASTRE

Es sabut que l'Estat, en totes les nacions del món, ha tractat als metges com a funcionaris d'ínfima categoria. Qui diu l'Estat diu tota mena de Corporacions oficials.

Quan s'ha vist amb més relleu el menyspreu dels Poders públics envers la classe mèdica, la més important, la més espoliada de les professions lliberals, ha sigut quan s'han portat a la pràctica lleis socials que exigeixen l'intervenció del met-